

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 448/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., a MUDr. E. H., P., obe zastúpené advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 207/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. a MUDr. E. H. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2013 doručená sťažnosť M. M., P., a MUDr. E. H., P. (ďalej len „sťažovateľky“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu

Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 207/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľky uviedli, že 19. októbra 2010 podala sťažovateľka M. M. návrh proti žalovanému Trnavskému samosprávnemu kraju „o zriadenie vecného bremena za náhradu“. Keďže nehnuteľnosť – pozemok, vo vzťahu ku ktorému sa sťažovateľka M. M. domáhala zriadenia vecného bremena, bol v podielovom spoluvlastníctve, okresný súd odročil prvé pojenávanie vo veci (vykonané 29. novembra 2011) s tým, že mala byť vyzvaná druhá podielová spoluvlastníčka, či súhlasí so svojím vstupom do konania na strane navrhovateľky. Na výzvu okresného súdu reagovala MUDr. E. H. tak, že vyslovila súhlas so svojím vstupom do konania na strane sťažovateľky M. Okresný súd uznesením zo 16. decembra 2011 pripustil vstup sťažovateľky MUDr. E. H. do konania. Dňom právoplatnosti uvedeného uznesenia okresného súdu sa stala sťažovateľka MUDr. E. H. účastníčkou napadnutého konania.

Pretože sťažovateľky neboli spokojné so „zdlhavým“ postupom okresného súdu, prostredníctvom svojho právneho zástupcu podali 29. apríla 2013 „sťažnosť na prieťahy v súdnom konaní 8 C 207/2008“ adresovanú predsedovi Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), v ktorej žiadali „o zjednanie nápravy“. V odpovedi na ich sťažnosť predseda krajského súdu sp. zn. Spr. 269/2013 z 22. mája 2013 uviedol, že „zákonná sudkyňa vo veci koná aj keď musím konštatovať, že v niektorých obdobiach by sa vyžadovalo konať rýchlejšie“, preto v závere svojej odpovedi predseda krajského súdu uviedol, že sťažnosť považuje „za čiastočne dôvodnú“. Zároveň tiež uviedol, že bol „nariadený termín pojednávania na 23.7.2013.“

Sťažovateľky v závere svojej sťažnosti navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu v Piešťanoch, ktorý porušil základné právo sťažovateľiek na riadny a spravodlivý proces a na súdnu ochranu, aby začal vo veci č.k.: 8C 207/2010 riadne konať podľa Občianskeho súdneho poriadku.

2. Ústavný súd SR zakazuje Okresnému súdu v Piešťanoch, v konaní č.k.: 8C 207/2010 pokračovať ďalej v porušovaní základných práv sťažovateľiek na riadny

a spravodlivý proces a na súdnu ochranu a spôsobiť tak ďalšie zbytočné prieťahy v tomto súdnom konaní.

3. Okresný súd Piešťany je povinný zaplatiť M. M. finančné zadostučinenie v sume 5 000,- EUR /slovom: päťtisíc euro/ a MUDr. E. H. finančné zadostučinenie v sume 5 000,- EUR /slovom: päťtisíc euro/.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa predovšetkým musel vysporiadať s nedostatkom petitu sťažnosti sťažovateľiek, ktoré jednoznačne neoznačili základné práva a slobody (označením príslušných článkov ústavy a dohovoru s ich slovným pomenovaním), ktoré mali byť postupom okresného súdu v ich prípade porušené. Ústavný súd vychádzajúc z celkového obsahu sťažnosti, jej príloh, ako aj z bodu 2 petitu nemal pochybnosť o tom, ktoré práva a slobody mali byť postupom okresného súdu porušené, preto tento nedostatok petitu ústavný súd preklenul aj bez predchádzajúcej výzvy na odstránenie tohto nedostatku

sťažnosti sťažovateľiek, pretože ani doplnenie sťažnosti v tomto smere by nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto sťažnosti.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľky sa sťažnosťou z 30. mája 2013 doručenou ústavnému súdu 6. júna 2013 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhajú vyslovenia porušenia svojich práv na ústavnom súde, pretože okresný súd nekoná v ich veci, hoci žaloba bola podaná v októbri 2010.

Ako už bolo uvedené, predseda krajského súdu na sťažnosť sťažovateľiek na prietahy v napadnutom konaní odpovedal vyjadrením sp. zn. Spr. 269/2013 z 22. mája 2013, v ktorom sťažnosť vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú, pričom zároveň uviedol, že konajúca sudkyňa nariadila termín pojednávania na 23. júl 2013.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že hoci sťažovateľky podali predtým, ako sa obrátili na ústavný súd, sťažnosť na prietahy v konaní (sťažnosť na prietahy v konaní bola doručená krajskému súdu 2. mája 2013), takéto využitie právneho prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľkami nepredstavuje dostatočný časový priestor na poskytnutie možnosti napadnutému všeobecnému súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený jeho nečinnosťou, pretože ich sťažnosť bola doručená ústavnému súdu už po niekoľkých dňoch od vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane vyslovil (I. ÚS 46/2010), že podanie sťažnosti na prietahy podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) považuje za vyčerpanie účinného prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde len v tom prípade, ak sťažovateľ poskytne príslušnému súdu dostatočný priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou.

Ústavný súd navyše v súčinnosti s okresným súdom zistil, že nariadené pojednávanie (na ktoré poukazoval predseda krajského súdu) bolo odročené pre účely vyhlásenia rozsudku, ktorý bol následne vyhlásený 13. augusta 2013. Na základe uvedeného ústavný

súd v súlade s citovanou judikatúrou dospel k záveru, že sťažnosť na priet'ahy v konaní v zmysle § 62 ods. 1 zákona o súdoch bola efektívna, preto nemal pochybnosť o tom, že mu bola podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon sťažovateľkám na ochranu ich základných práv a slobôd účinne poskytuje, bolo bezúspešné a neprinieslo ňou sledovaný cieľ.

Ústavný súd napokon dodáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľky v tejto veci za predpokladu, že by v ďalšom priebehu namietaného konania dochádzalo k zbytočným priet'ahom, predložili ústavnému súdu novú sťažnosť.

Uvedený záver zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 30/2011, III. ÚS 101/2011, III. ÚS 12/2012).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013